

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4128/2567

พนักงานอัยการจังหวัดสระแก้วโจทก์ นาง ต. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 165, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 4, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 166, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 167, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 242, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 246, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 4, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 159, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 165, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 203, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 206, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 207, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 5, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 6, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 7, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 8, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 9, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องในส่วนรายนต์ของกลางเพียงว่า รายนต์เป็นยานพาหนะที่จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ในการกระทำความผิดโดยใช้ลำเลียงขนส่งบุหรี่ของกลาง โดยไม่ได้บรรยายว่าใช้ยานพาหนะในการซ่อนเร้นบุหรี่ของกลางด้วย แม้จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพก็ยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยทั้งสองใช้ยานพาหนะของกลางในการซ่อนเร้นบุหรี่ของกลาง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 165 วรรคหนึ่ง มีเจตนารมณ์ให้ศาลรับยานพาหนะที่ได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการขนย้ายของที่โดยสภาพหรือจำนวนไม่สะดวกหรือไม่อาจขนย้ายได้หากปราศจากยานพาหนะในการขนย้าย ดังนั้น แม้

คำพิพากษา

คดีนี้จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ แต่เมื่อพิจารณาปริมาณบุหรี่ของกลางที่ไม่ได้เสียภาษีอากรและไม่ได้ผ่านพิธีการศุลกากรซึ่งมีจำนวนและน้ำหนักเพียงเล็กน้อย โดยสภาพและจำนวนบุหรี่ของกลางไม่ถึงกับต้องใช้รถยนต์เป็นยานพาหนะในการขนย้าย ดังนั้น แม้จำเลยทั้งสองจะใส่หรือวางบุหรี่ของกลางไว้ในรถยนต์ของกลาง แต่เมื่อยังฟังไม่ได้ว่าเป็นการใช้ยานพาหนะในการซ่อนเร้นจึงยังถือไม่ได้ว่ารถยนต์ของกลางเป็นยานพาหนะที่จำเลยทั้งสองใช้ในการกระทำความผิดโดยตรงและยังถือไม่ได้ว่าเป็นการใช้ยานพาหนะในการขนย้ายบุหรี่ของกลางตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 165 จึงไม่อาจริบรายนต์ของกลางได้ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 4, 165, 166, 167, 242, 246 พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 4, 159, 165, 203, 206, 207 พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, 5, 6, 7, 8, 9 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83 ระบุหรือชี้ขาดต่างประเทศและรายนต์ของกลาง จ่ายเงินสินบนแก่ผู้นำจับและจ่ายเงินรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับตามกฎหมาย จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 246 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 242 พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 165, 203 (1),

206 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 246 วรรคหนึ่ง (ที่ถูกคือ ให้ลงโทษฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจํานำ หรือรับไว้ โดยรู้ว่าเป็นของอันเนื่องด้วยความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 242) ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปรับคนละ 1,728 บาท จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเพราะจํานนต่อหลักฐาน จึงไม่ลดโทษให้ หากจำเลยทั้งสองไม่ชำระค่าปรับให้จัดการ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ระบุหรือชี้การแตกต่างประเทศของกลาง ส่วนที่โจทก์ขอให้ปรับรถยนต์ของกลาง ไม่ปรากฏว่าจำเลยทั้งสองได้ใช้รถยนต์คันดังกล่าวซุกซ่อนขนย้ายบุหรี่ยกของกลางในลักษณะอย่างไร ทั้งรถยนต์โดยสภาพแล้วก็เป็ยานพาหนะที่บุคคลทั่วไปใช้สัญจรตามธรรมดาในชีวิตประจำวัน รถยนต์ของกลางจึงมิได้เป็นเครื่องมือเครื่องใช้ หรือยานพาหนะที่จำเลยทั้งสองได้ใช้ในการกระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องโดยตรง จึงไม่อาจปรับรถยนต์ของกลางตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 (1) ได้ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ปรับรถยนต์ของกลาง ให้จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับร้อยละสามสิบและจ่ายรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้จับกุมร้อยละสิบห้าของราคาของกลางที่ศาลสั่งปรับตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 7, 8 วรรคหนึ่ง นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 มีคำพิพากษาให้ปรับรถยนต์ของกลาง ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 165 วรรคหนึ่งบัญญัติว่า "เรือที่มีระวางบรรทุกไม่เกินสองร้อยห้าสิบตันกรอส ยานพาหนะอื่นใด เว้นแต่อากาศยาน หีบห่อ ภาชนะบรรจุ หรือสิ่งใด ๆ หากได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการย้าย ซ่อนเร้น หรือขนของที่มีได้เสียอากร ของต้องห้าม ของต้องกักตักหรือของที่ยังมิได้ผ่านพิธีการศุลกากร ให้รับเสียทั้งสินไม่ว่าจะมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่" คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องในส่วนรถยนต์ของกลางเพียงว่า รถยนต์เป็นยานพาหนะที่จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ในการกระทำความผิดโดยใช้ลำเลียงขนส่งบุหรี่ยกของกลาง โดยไม่ได้บรรยายว่าใช้ยานพาหนะในการซ่อนเร้นบุหรี่ยกของกลางด้วย แม้จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพก็ยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยทั้งสองใช้ยานพาหนะของกลางในการซ่อนเร้นบุหรี่ยกของกลาง เมื่อพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มิได้ให้นิยามคำว่า "ย้าย" "ขน" และ "ลำเลียงขนส่ง" ไว้ แต่ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ให้นิยามคำว่า "ย้าย" ที่เป็นคำกริยาหมายความว่าทำให้เคลื่อนจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง คำว่า "ลำเลียง" หมายความว่า ขนถ่ายจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง เช่น ลำเลียงอาหาร ลำเลียงอาวุธ คำว่า "ขนส่ง" เป็นคำนามหมายความว่า ธุรกิจเกี่ยวกับการขนและส่ง เช่น ขนส่งสินค้า และคำว่า "ขน" ที่เป็นคำกริยาหมายความว่าเอาสิ่งของ เป็นต้นจํานวนมากจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งโดยบรรทุก หาบ หาม หรือด้วยวิธีอื่น จากคำนิยามดังกล่าว ขน จึงหมายถึง การย้ายสิ่งของจํานวนมากจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง และการลำเลียงขนส่ง หมายถึงการขนถ่ายหรือขนส่งสินค้าหรือสิ่งของจํานวนมากมิใช่กรณีสินค้าหรือสิ่งของจํานวนเพียงเล็กน้อย อันแสดงให้เห็นว่าบทบัญญัติในมาตรา 165 วรรคหนึ่ง มีเจตนารมณ์ให้ศาลรับยานพาหนะที่ได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการขนย้ายของที่โดยสภาพหรือจํานวนไม่สะดวกหรือไม่อาจขนย้ายได้หากปราศจากยานพาหนะในการขนย้าย ดังนั้น แม้คดีนี้จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ แต่เมื่อพิจารณาตามที่บรรยายในคำฟ้องและจำเลยทั้งสองให้การ

รับสารภาพกับที่ฟังเป็นยุติถึงปริมาณบุหรี่ยาเสพติดของกลางที่ไม่ได้เสียภาษีอากรและไม่ได้ผ่านพิธีการศุลกากร มีจำนวนเพียง 90 ซอง น้ำหนัก 1,710 กรัม ซึ่งเป็นจำนวนและน้ำหนักเพียงเล็กน้อยเท่านั้น โดยสภาพและจำนวนบุหรี่ยาเสพติดของกลางไม่ถึงกับต้องใช้รถยนต์เป็นยานพาหนะในการขนย้าย ดังนั้น แม้จำเลยทั้งสองจะใส่หรือวางบุหรี่ยาเสพติดของกลางไว้ในรถยนต์ของกลาง แต่เมื่อยังฟังไม่ได้ว่าเป็นการใช้ยานพาหนะในการซ่อนเร้นจึงยังถือไม่ได้ว่ารถยนต์ของกลางเป็นยานพาหนะที่จำเลยทั้งสองใช้ในการกระทำความผิดโดยตรงและยังถือไม่ได้ว่าเป็นการใช้ยานพาหนะในการขนย้ายบุหรี่ยาเสพติดของกลางตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 165 อีกทั้งบุหรี่ยาเสพติดของกลางมีราคา 270 บาท มีการหลีกเลี่ยงการเสียอากรขาเข้าเป็นเงิน 162 บาท รวมราคาของและค่าอากรขาเข้าด้วยกันอันเป็นฐานการคำนวณค่าปรับตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 แล้วเป็นเงินเพียง 432 บาท และค่าภาษีสรรพสามิตคิดเป็นเงินเพียง 4,533 บาท จึงถือได้ว่าเป็นการกระทำความผิดเพียงเล็กน้อย ประกอบกับการลงโทษจำเลยทั้งสองโดยการริบรถยนต์ของกลางซึ่งเป็นทรัพย์สินที่มีราคาสูงไม่ได้สัดส่วนกับการกระทำความผิดที่ไม่มีการซ่อนเร้นบุหรี่ยาเสพติดของกลางดังกล่าว จึงไม่อาจริบรถยนต์ของกลางได้ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาให้ริบรถยนต์ของกลางนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่ริบรถยนต์ของกลาง โดยให้คืนรถยนต์ของกลางแก่เจ้าของ นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2

องค์คณะ

อุดม วัตรธรรม · เสถียร ศรีทองชัย · สิทธิชัย พูนเกษม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← [deka.supremecourt.or.th](https://thaideka.online/deka/4128/2567) · <https://thaideka.online/deka/4128/2567>